

Arrest

nr. 82 004 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent sinds oktober 2009 gehuwd met Y. D. (...) (O.V. X) met wie u één zoon heeft, B. Y. (...). U woont sinds september 2010 in Bal-Yurt, nabij Khasav-Yurt, bij uw oom langs moederzijde, Artur, thuis aangezien u omstreeks die tijd in zijn winkel begon te werken.

In september 2011 vroeg uw oom of u naar ene R. (...) kon gaan om een verschuldigd bedrag van honderdduizend roebel te gaan ophalen. Uw oom schreef de voornaam en adres van deze persoon op en u werd per taxi naar Dzhalka, Tsjetsjenië gebracht. Daar aangekomen klopte u op de voordeur en riep u zijn naam maar R. (...) bleek niet aanwezig. Iemand anders kwam echter de binnenplaats op en vroeg u wie u zocht en waarom. Deze persoon vertelde u dat R. (...) er niet was en naar ergens vertrokken was. Nadat hij u vroeg voor welke reden u R. (...) moest hebben, en u hem uitlegde dat hij uw oom geld verschuldigd was, riep deze persoon plots ‘kom maar binnen’ waarna twee

personen in zwart uniform de binnenplaats betraden en u vervolgens bewusteloos sloegen. Ook de taxichauffeur, ene M. (...), werd meegenomen.

U werd vervolgens wakker in een donker gebouw en gedurende één week werd u daar vastgehouden en soms geslagen. Na deze week werd u vervolgens naar een andere plaats meegenomen en gedwongen bepaalde documenten te ondertekenen. Daarna mocht u uitstappen en zag u uw oom staan. Terwijl u plaatsnam in de auto van uw oom, sprak hij met uw ontvoerders. Uw oom bleek tweehonderdduizend roebel betaald te hebben voor uw vrijlating. Het lot van M. (...), de taxichauffeur, is u onbekend.

Gedurende anderhalve maand bleef u bij uw oom thuis om te herstellen van uw verwondingen. Tijdens uw herstelperiode kwamen bepaalde familieleden van de vermiste taxichauffeur langs en zij wilden weten waar M. (...) was.

Vervolgens ging u in november 2011 terug aan de slag in de winkel van uw oom. Opnieuw kwamen de familieleden van de taxichauffeur langs en zij bedreigden u door te stellen dat ook u meegenomen of vermoord kon worden. U belde uw oom die stelde dat hij dit probleem zou regelen. Echter, later die dag vertelde uw oom dat u snel het land moest verlaten.

Op 27 november 2011 ging u per bus van Khasav-Yurt naar Moskou waarna u met een tweede bus Brest, Wit-Rusland bereikte. Daar wachtte ene A. (...) u op en na drie dagen gewacht te hebben in zijn huis vertrok u vervolgens per auto naar België.

U kwam hier aan op 6 december 2011 en vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Sinds uw vertrek heeft u nog steeds contact met uw familie in uw land van herkomst. Via hen vernam u dat er een oproepingsbrief bij uw thuis aankwam maar dit zou te maken hebben met de moord op twee politieagenten en staat niet in verband met uw asielaanvraag. Een wijkagent was voor uw vertrek eveneens bij uw thuis langsgesproken betreffende deze moorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort en rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest dat u meegenomen of vermoord zal worden door de familie van de taxichauffeur, M. (...), bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw aanvraag raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnt.

Betreffende het incident in september 2011 stelt u dat u de verschuldigde som van honderdduizend roebel bij ene R. (...) moest terugbetalen maar wat zijn achternaam of patroniem is weet u niet. (CGVS p. 14) U weet niet wat R. (...) voor dit bedrag gekocht heeft, noch of hij de goederen ter waarde van dit bedrag, in één keer kocht of in meerdere malen. (CGVS p. 14 en 15).

Vervolgens blijft u vaag over de taxichauffeur die u tot het huis van R. (...) bracht. Zo weet u niet wat zijn volledige naam is, enkel dat uw oom hem 'M. (...)' noemde. (CGVS p. 15) U stelt dat uw oom hem kent want ze wonen in hetzelfde dorp maar u weet niet of uw oom hem meerdere malen als taxichauffeur gebruikte. (CGVS p. 15)

Eveneens blijft u vaag betreffende de drie mannen die u aanvielen toen u het verschuldigde bedrag bij R. (...) wou terugbetalen. Zo weet u niet wie de man is die u aansprak, noch of hij van de politie was. (CGVS p. 17) Wie de andere twee mannen waren die u aanvielen weet u ook niet. (CGVS p. 19) U weet niet van welke dienst deze personen waren, en stelt vervolgens dat ze niet van de politie waren ondanks het feit dat ze een zwart uniform droegen. (CGVS p. 19 en 21)

Gevraagd of deze personen bij de autoriteiten hoorden of dat het gewone privé-personen waren, stelt u dat u het niet weet en dat u nu denkt dat het bewakers van R. (...) waren of dat ze hem in het oog hielden. (CGVS p. 21)

Wat de reden was dat deze personen u aanvielen en vervolgens een week opsloten weet u niet, noch kan u verklaren waarom ze zich toevallig allen op R. (...)s adres bevonden. (CGVS p. 18) U stelt enkel dat het misschien de bewakers van R. (...) waren maar gevraagd naar de reden waarom u dit denkt stelt u dat u het niet weet, en dat u R. (...) niet kende. (CGVS p. 18)

U weet eveneens niet waarom ook de taxichauffeur meegenomen werd. (CGVS p. 20)

Bij uw vrijlating werd u vervolgens gevraagd om bepaalde documenten te tekenen maar u kan niet vertellen wat er op deze documenten stond. (CGVS p. 20) 'Ze' vertelden u niet dat u het moest lezen en het voornaamste was om vrij te komen, stelt u. (CGVS p. 20)

U werd gevraagd of uw familieleden acties ondernamen om u te vinden waarop u stelt dat dit waarschijnlijk wel gebeurde maar u weet het niet. (CGVS p. 20)

U verklaart vervolgens dat uw oom tweehonderdduizend roebel betaalde voor uw vrijlating. (CGVS p. 12) Echter, u weet niet hoe uw oom u vond, of aan wie hij dit bedrag betaalde. (CGVS p. 12 en 22)

U weet niet hoe uw oom en uw ontvoerders met elkaar in contact kwamen, noch hoe zij de afspraak maakten om elkaar te ontmoeten op de plaats van uw vrijlating. (CGVS p. 22) U vroeg het niet aan uw oom. (CGVS p. 23)

Vervolgens blijft u vaag met betrekking tot de bedreigingen die u ontving van de familie van M. (...), de taxichauffeur. U stelt dat ofwel een neef ofwel een broer van M. (...) bij u in de winkel kwam, maar wie precies, weet u niet. (CGVS p. 12 en 27) Daarenboven kon u zich niet meer precies herinneren wanneer die persoon langskwam. U stelt dat u na de vrijlating, waarvan u de datum eveneens niet kan geven, ongeveer anderhalve maand thuis bleef, en dat de familie twee of drie dagen later langskwam. (CGVS p. 12,13 en 20)

Na deze bedreiging stelde uw oom dat hij dit probleem ging regelen maar wat hij precies deed weet u niet. (CGVS p. 20 en 25)

Uw oom verklaarde vervolgens dat u onmiddellijk moest vluchten maar waarom, weet u niet. (CGVS p. 25)

U kan niet verklaren waarom de familie van de taxichauffeur u met de dood zou bedreigen en stelt dat de familie van Kумыke origine is en dat Tsjetsjenen en Kумыken elkaar haten. (CGVS p. 20)

Tot slot blijft u vaag met betrekking tot de keer dat de familie van de verdwenen taxichauffeur bij uw thuis langskwam. U weet niet wie er langskwam noch wanneer zij langskwamen. (CGVS p. 26) U stelt enkel dat u toen bij uw oom thuis aan het genezen was van uw verwondingen na de ontvoering van september 2011. (CGVS p. 26) Uw oom sprak met hen maar u kan niet vertellen of er toen al bedreigingen geuit werden ten opzichte van u. (CGVS p. 26)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk betreffende uw ontvoering in september 2011 evenals de daaropvolgende problemen met de familie van de taxichauffeur, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden.

Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft.

In casu heeft u dit duidelijk niet gedaan.

Zo blijkt u onder meer gebrekkige kennis te hebben betreffende de identiteit van uw belagers, de oorzaak van uw ontvoering alsook de reden waarom de familie van M. (...) u viseert, hetgeen onaanvaardbaar is voor het Commissariaat-generaal gezien het feit dat u deze informatie op eenvoudige wijze van uw oom kon verblijven in de periode dat u nog in uw thuisland verbleef.

Geconfronteerd met uw vage kennis stelt u dat uw oom het u niet vertelde, hij wilde niet dat u het wist. (CGVS p. 29)

Uw gebrek aan kennis omtrent uw ontvoering evenals de bedreigingen van M. (...)’s familie holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om hieromtrent informatie te bekomen, bijvoorbeeld via uw oom.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen.

Zo weet u niet of er een zaak tegen u geopend werd in uw land van herkomst, noch of er na uw vertrek personen langskwamen of vragen stelden in verband met uw asielproblemen. (CGVS p. 29) U heeft niet geïnformeerd naar de stand van zaken van uw probleem aangezien u niet naar huis belde. (CGVS p. 28)

Eveneens heeft u geen kennis betreffende het lot van de taxichauffeur, M. (...). U weet niet wat er met hem gebeurde en stelt enkel dat hij nog steeds in de auto zat toen u werd aangevallen. (CGVS p. 25)

Ook kan u niet zeggen of zijn familieleden hem reeds gevonden hebben. (CGVS p. 28)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van deze problemen alsook probeert om zich hierover te informeren.

U verklaart echter enerzijds nog steeds contact te hebben met uw moeder maar anderzijds stelt u dat u niet naar uw oom belde omdat u vreest dat uw belagers dit te weten zouden komen. (CGVS p. 5 en 28)

Hoe uw belagers dit zouden ontdekken, kan u niet verklaren. (CGVS p. 28)

Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen, tonen uw desinteresse in uw asielproblemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Bovendien wil het Commissariaat-generaal opmerken dat ook de verklaringen van uw vrouw niet overeenkwamen met uw verklaringen en dat zij daarenboven bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen.

Vooreerst wist zij niet wat de reden van jullie vertrek was, noch wat uw problemen waren. (CGVS vrouw p. 5)

Ook vermeldde zij nergens dat u problemen kende met de taxichauffeur, noch wist zij wat er precies in september 2011 voorgevallen was. (CGVS vrouw p. 6) Ook stelt uw vrouw dat u op een dag in september na een week terug thuis kwam met een gezicht vol blauwe plekken. (CGVS vrouw p. 5) Toen zij gedurende die week aan uw oom vroeg waar u was, stelde hij dat hij u voor uw werk ergens naartoe gestuurd had en dat u zou terugkomen als alles gedaan was. (CGVS vrouw p. 5) Door wie u werd aangevallen, of wat er gebeurd was, wist zij niet te vertellen. (CGVS vrouw p. 5 of 6).

Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielproblemen.

Haar vaagheid met betrekking tot uw asielproblemen alsook de redenen van jullie vlucht doen afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In vergelijking tussen jullie verklaringen zijn volgende tegenstrijdigheden vastgesteld.

Uw vrouw verklaart dat zij u tegen acht uur 's avonds terug zag en dat u er al was toen zij terug thuis kwam. (CGVS vrouw p. 6) U echter verklaart dat u tegen middernacht terugkwam en dat uw vrouw toen al thuis was. (CGVS p. 23)

Geconfronteerd met deze verschillen in tijdstip en aanwezigheid stelt u dat dit mogelijk is en dat u niet op de klok keek. (CGVS p. 31)

Echter, deze verklaring is ontoereikend voor het Commissariaat-generaal aangezien er verwacht mag worden dat echtgenoten weten wanneer en in welke omstandigheden ze elkaar voor het eerst terugzien nadat één van hen gedurende een week weg was en vervolgens wederkeert met een duidelijk verwond gezicht.

Het feit dat uw vrouw stelt dat zij thuis kwam en u er al was, en u stelt dat u thuiskwam terwijl uw vrouw daar was, kan sowieso niet door uw verklaring verschoond worden en tast dus uw geloofwaardigheid aan.

Verder verklaart uw vrouw dat de wijkagent enkele dagen voor jullie vertrek langskwam en dat uw oom hierna onmiddellijk zei dat jullie moesten vluchten. (CGVS vrouw p. 5) Ook verklaarde zij dat u, na uw vertrek, een oproepingsbrief ontvangen had. U echter, maakt hoegenaamd geen melding van het bezoek van de wijkagent, noch van de convocatie.

Geconfronteerd met deze omissie stelt u dat de wijkagent inderdaad langskwam en dat u een convocatie kreeg maar dat dit te maken heeft met een moord op twee politieagenten en dat dit niets te maken heeft met uw asielaanvraag. (CGVS p. 30)

Gevraagd waarom uw vrouw dacht dat dit wel het geval is en dat zij vertelde dat jullie kort na dit bezoek gevlucht waren stelt u dat u niet wist dat u zou vertrekken en dat u, na de moord op die politieagenten, werd tegengehouden. (CGVS p. 30)

Wederom wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door een opmerkelijk verschil in jullie verklaringen, hetgeen niet afdoende uitgelegd werd door uw verklaringen.

Zo is het bijzonder vreemd dat uw vrouw een andere reden, namelijk het langskomen van de wijkagent, geeft voor jullie vertrek.

U stelt daarenboven dat uw oom u verbood om tegen iemand, uw vrouw inclusief, de echte reden van uw vertrek te vertellen. (CGVS p. 31) Uw oom stelde voor dat u zou zeggen dat u met iemand gevochten had. (CGVS p. 31)

Waarom uw oom u vroeg om dit te doen, weet u niet en ook het Commissariaat-generaal heeft moeite om in te zien waarom dit u werd aangeraden.

Zo bent u volgens uw verklaringen het slachtoffer van een willekeurige aanval door 3 onbekenden, en dus welke de reden is dat u hierover zou moeten liegen.

Daarenboven stelde u, volgens uw vrouw, dat jullie nooit meer zouden mogen terugkeren naar jullie land van herkomst omdat u dan in het beste geval in de gevangenis gezet zou worden. (CGVS vrouw p. 6)

Gevraagd naar de reden waarom u in de gevangenis zou gezet worden stelt zij dat ze het niet weet en dat de wijkagent langskwam. (CGVS vrouw p. 6)

Deze verklaringen van u en uw vrouw zijn uitermate opmerkelijk aangezien zij moeilijk verenigbaar zijn met de door u verklaarde asielproblemen.

Zo is het bijzonder vreemd dat u volgens uw vrouw verklaarde dat u in de gevangenis kon belanden door uw asielproblemen, hoewel zij niet wist wat deze waren, en vervolgens weer het probleem met de wijkagent vermeldt.

U verklaart nergens in uw gehoorverslag dat u riskeert in de gevangenis gegooid te worden en stelt enkel dat u vreest om meegenomen en vermoord te worden door de familie van de taxichauffeur. (CGVS p. 13)

De verklaring van uw vrouw is dan ook onverenigbaar met uw verklaringen aangezien u stelt dat u problemen heeft met een familie, en dus niet de autoriteiten, voor feiten waar u zelf het slachtoffer van was.

Het Commissariaat-generaal begrijpt dus hoegenaamd niet hoe u vervolgens gevangenschap zou riskeren voor de door u verklaarde problemen, waardoor de illusie gewekt wordt dat u meer te verbergen heeft dan dat u ogenschijnlijk verteld heeft.

Hoe dan ook, uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielincidenten worden door de beperkte kennis van uw vrouw, tegenstrijdigheden met haar verklaringen en tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen, omwille van de hierboven verklaarde redenen, ondermijnd.

Ten vierde doet ook uw houding afbreuk aan uw verklaarde vrees voor vervolging.

Zo verklaart u dat meegenomen werd door onbekenden, maar dat zij niet van de politie waren. (CGVS p. 21) Vervolgens werd u bedreigd door de familieleden van de taxichauffeur, wiens teip u bovendien niet kent. (CGVS p. 16 en CGVS vrouw p. 7)

U werd gevraagd of u ergens klacht heeft ingediend naar aanleiding van uw verschillende asielproblemen of deze problemen gemeld hebt aan een mensenrechtenorganisatie waarop u stelt dat dat niet bestaat bij u. (CGVS p. 28)

U kan niet verklaren waarom u geen klacht indiende, noch waarom u niet de hulp van uw neef die bij de districtspolitie van Khasav-Yurt werk, inriep. (CGVS p. 7 en 28) U vraagt zich of wat hij voor u kon doen. (CGVS p. 28)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze verklaring hoegenaamd niet aangezien verwacht mag worden dat een asielzoeker zijn problemen eerst via het nationale beschermingsmechanisme tracht op te lossen alvorens internationale bescherming aan te vragen.

Eveneens ondergraaft uw lichtzinnige en gebrekkige handelingen de ernst en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielproblemen aangezien men kan aannemen dat een asielzoeker met uw profiel en met contactpersonen, na zulke ontvoering, waar u eveneens verscheidene keren geslagen werd, bescherming bij de autoriteiten zoekt, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft.

Ten vijfde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet.

Zo verklaart u enkel met uw buitenlands paspoort, zonder visum, gereisd te hebben, zonder dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p. 8 en 9) Ook werd u niet persoonlijk gecontroleerd, u moest geen documenten laten zien en er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p. 11)

Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van persoonlijke controle en zonder de vereiste documenten de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat u het niet weet. (CGVS p.11)

Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het aan uw passeur moest geven bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 7 en 8)

Daarenboven kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 11) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p.11).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Tot slot kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw binnenlands paspoort en rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw vrouw en kind, hetgeen niet

betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Zij zijn echter niet van die aard dat zij de ongeloofwaardigheid waarmee uw asielrelaas behept is, kunnen herstellen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z.d., als eerste middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de regels van behoorlijk bestuur; hij laat daaromtrent gelden dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste motieven ten gevolge van het ontbreken van een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en daarenboven onjuist en onvoldoende gemotiveerd op basis van niet bewezen veronderstellingen.

Hij legt de commissaris-generaal ten laste dat die uit de feitelijke situatie ten onrechte afleidt dat hij geen vrees voor vervolging heeft; verzoeker acht het bestaan van dergelijke vrees echter wél bewezen aangezien hij meermaals werd bedreigd, zelfs ontvoerd en vastgehouden werd; hij stelt nog steeds gezocht te worden en tevens een oproepingsbrief van de politie te hebben ontvangen.

Verzoeker laat gelden dat hij door de politie wordt gezocht "aangezien hem ervan verdacht iets te maken te hebben met de moord op twee agenten", dat hij meermaals werd beledigd en bedreigd met de dood en dat hij diverse keren werd mishandeld waardoor hij ernstig gewond raakte.

Waar verzoeker wordt tegengeworpen dat zijn verhaal ongeloofwaardig is wegens de vaagheid ervan en de commissaris-generaal hem ten laste legt dat hij niet de volledige naam van R. en van de taxichauffeur kent, repliceert verzoeker dat dit logisch is. Hij wijst er op dat hij in opdracht van zijn oom

naar “een zekere R. (...)” moest gaan en dat het “*perfect normaal*” is dat hij de achternaam van deze man niet kent, alsook dat het “*perfect normaal*” is dat hij de naam van de taxichauffeur niet kent. Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) “*indien men in België aan iemand zou vragen hoe de volledige naam van zijn taxichauffeur is en waar hij woont zou hierop ook niemand een antwoord kunnen verschaffen*”. Ook het feit dat verzoeker de naam van zijn belagers niet kent, acht hij “*perfect normaal*”; hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) “*indien verzoeker deze namen zou kennen of geweten had wat deze mannen van plan waren hij er uiteraard niet naar (was) toegegaan*”.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal “*op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend*”.

Hij verklaart wel degelijk te vrezen voor zijn leven; hij vreest de mannen die hem reeds mishandeld hebben, alsook de autoriteiten die nog steeds op zoek zijn naar hem wegens zijn vermeende betrokkenheid bij de moord op twee agenten. Verzoeker besluit dat hij minstens valt onder de subsidiaire bescherming.

Hij is van mening dat er geen sprake is van vage verklaringen; hij laat gelden dat hij de waarheid heeft verteld en dat het “*perfect normaal*” is dat hij niet de volledige namen of data weet. Hij wijst er op dat hij ernstig werd mishandeld.

Volgens hem weet zijn oom mogelijks meer; verzoeker stelt verteld te hebben wat hij weet.

Dat verzoeker niet weet wat er na zijn vlucht gebeurd is, kan volgens hem geen aanleiding zijn om zijn asielaanvraag af te wijzen. Volgens hem is het normaal dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst; bovendien stelt hij dat het bijzonder moeilijk is “*om van hieruit te weten te komen wie nu juist zijn belagers waren*”.

Verzoeker vraagt zich af of de commissaris-generaal van hem verwacht “*dat hij zelf een onderzoek start in zijn land van herkomst of dat hij ter plaatse en detective zou inschakelen*”; hij onderstreept dat het normaal is dat hij dit alles achter zich tracht te laten en aldus niet actief op zoek gaat naar zijn belagers (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij benadrukt dat het niet uit desinteresse is dat hij niet op zoek gaat naar zijn belagers, maar wel voor zijn eigen veiligheid; hij wil zichzelf of zijn familie niet verder in de problemen brengen.

Het feit dat zijn vrouw niet veel weet van het hele verhaal, vindt verzoeker logisch en betekent geenszins dat zijn verhaal onwaar of verzonnen is. Hij stelt dat hij aan zijn vrouw niet alles vertelde om haar niet ongerust te maken; hij wijst er op dat zijn vrouw wél vertelde dat hij een week weg geweest was en nadien gewond naar thuis was teruggekomen.

Of hij of zijn vrouw nu juist eerst terug was, is volgens verzoeker “*in casu een klein detail*”, waardoor het niet abnormaal is dat de verklaringen hier “*iets verschillend zijn*”. Hij voegt hier nog aan toe dat (zie het verzoekschrift, p. 5) “*als men aan iemand vraagt wanneer hij nu juist op 01.012.2012 thuis, gaan de meesten mensen hier ook geen correct antwoord meer op kunnen geven*” (sic).

Dat verzoeker niet exact de juiste data kan geven van zijn verblijf na zijn vrijlating, wijt hij aan de psychische stoornis die hij opliep door zijn ontvoering en de mishandelingen.

Het feit dat hij niet exact de reisroute kan beschrijven is volgens verzoeker evenmin een gegronde reden om zijn asielaanvraag af te wijzen.

Hij werpt vervolgens op dat de commissaris-generaal zich beperkt tot veronderstellingen “*die niet gestaafd worden door concrete elementen of bewijsstukken*”, dat hij uitgaat van “*niet bewezen gissingen*” en dat de regels van behoorlijk bestuur geschonden werden “*door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken*”.

Verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag enkel wordt afgewezen op basis van het feit dat zijn verhaal ongeloofwaardig zou zijn, “*zonder hier verder enig onderzoek naar gedaan te hebben*” en zonder dat de commissaris-generaal “*aantoont dat in concreto en in huidig geval verzoeker geen problemen zou ondervinden indien hij zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst*” (zie het verzoekschrift, p. 6).

Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal louter uit van veronderstellingen “*zonder de zaak in concreto te bekijken*”; dienaangaande wijst verzoeker opnieuw op de bedreigingen en het feit dat de plaatselijke autoriteiten hem zochten in verband met de moord op de twee agenten.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal een concreet onderzoek had moeten doen naar zijn individuele situatie, wat hij nagelaten heeft.

Verzoeker stelt nog dat de enige uitweg uit zijn problemen de vlucht naar het buitenland was.

De commissaris-generaal heeft volgens hem dan ook “*zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig*” besloten hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren. Hij benadrukt dat de toestand in Tsjetsjenië nog steeds niet stabiel is en dat er zich wel degelijk nog zeer veel problemen voordoen.

Hij laat gelden dat zijn verklaringen uit hun context werden gehaald en verkeerdelijk werden geïnterpreteerd en dat hij niet kon antwoorden op de argumentatie van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als tweede middel een schending aan van de motiveringsplicht. Hij legt uit dat de bestreden beslissing "*slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd*" werd en herhaalt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot loutere veronderstellingen en dat er onvoldoende onderzoek is verricht omtrent de grond van de zaak.

Gezien de bestreden beslissing volgens hem (zie het verzoekschrift, p. 8) "*ook onvoldoende gemotiveerd is bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak*", is de beslissing dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt volgens verzoeker ook een schending uit van de motiveringsplicht in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 8) "*niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven*". Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal enkel argumenteert dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, wat volgens hem op geen enkel ogenblik gestaafd wordt door enig concreet bewijs.

Hij herhaalt dat het feit dat hij de exacte data en namen niet kent, geen afbreuk doet aan de ontvoering en de mishandeling die hij onderging. Hij is van mening dat de commissaris-generaal verwijst naar (zie het verzoekschrift, p. 8) "*een louter eigen interpretatie van de feiten dit tevens door geen enkel objectief element gestaafd worden*" (*sic*). Hij benadrukt nogmaals dat hij is gevlucht vanwege concrete mishandelingen en doodsb bedreigingen, wat volgens hem niet wordt weerlegd in de bestreden beslissing.

Opnieuw wijdt verzoeker uit over het beweerde gebrekkige onderzoek in concreto. Hij stelt tevens dat uit de bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij legt uit dat hij bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal zijn van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Hij laat gelden dat hij zal worden blootgesteld aan represailles, dat hij nog steeds gezocht wordt en dat hij mishandeld zal worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vierde middel een schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Hij legt uit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet in veiligheid zal zijn zodat artikel 5 EVRM geschonden zal zijn, temeer daar hij blootgesteld zal worden aan represailles wegens landverraad.

Hij voegt er aan toe dat indien hij zou worden gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst, hij er geen inkomen of verblijfplaats heeft, niet in staat zal zijn om voor levensnoodzakelijke zaken te zorgen en het voor hem onmogelijk is een familieleven te leiden, wat een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Vervolgens werpt hij op dat hij "*een band opgebouwd*" heeft in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij.

Verzoeker voert als vijfde middel aan dat indien zijn "*beroep tot hervorming*" niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Hij wijst er op dat hij alle banden heeft verbroken met zijn land van herkomst, dat hij riskeert daar mishandeld te worden omwille van zijn Tsjetsjeense afkomst en dat hij in België reeds maanden verblijft en hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd. Hij vermeldt ook dat hij goed is geïntegreerd en goed Nederlands kent.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de ingeroepen "*schending van de regels van behoorlijk bestuur*" niet kan worden aangenomen.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden; verzoeker laat echter na aan te geven welke "*regels van behoorlijk bestuur*" hij geschonden acht.

De Raad stelt verder vast dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De Raad ziet evenmin in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd.

Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gestoeld is op een grondig en individueel onderzoek ter zake; de beslissing bevat immers verschillende concrete argumenten met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker zoals door hem gedebiteerd.

Zo stelt de commissaris-generaal volgens de Raad terecht dat verzoekers asielrelaas gekenmerkt wordt door een algehele vaagheid; verzoeker bleek immers op een niet aannemelijke wijze onwetend over talrijke elementen die de kern van zijn relaas raken.

Verzoeker wist de achternaam of patroniem van R. niet; hij wist evenmin wat R. met het verschuldigde bedrag van honderdduizend roebel gekocht heeft, noch of hij de goederen ter waarde van dit bedrag, in één keer kocht of in meerdere malen. Verzoeker wist tevens niet wat de volledige naam van de taxichauffeur is, enkel dat zijn oom hem 'M.' noemde; verzoeker stelde dat zijn oom hem kent omdat ze in hetzelfde dorp wonen, maar verzoeker wist niet of zijn oom hem meerdere malen als taxichauffeur gebruikte. Eveneens bleef verzoeker vaag betreffende de drie mannen die hem aanvielen toen hij het verschuldigde bedrag bij R. wou terughalen; hij wist niet wie de man is die hem aansprak, noch of hij van de politie was; wie de andere twee mannen waren die hem aanvielen, wist verzoeker evenmin; verzoeker wist tevens niet van welke dienst deze personen waren en verklaarde vervolgens dat ze niet van de politie waren ondanks het feit dat ze een zwart uniform droegen; gevraagd of deze personen bij de autoriteiten hoorden of dat het gewone privé-personen waren, antwoordde verzoeker dat hij het niet weet en dat hij nu denkt dat het bewakers van R. waren of dat ze hem in het oog hielden; wat de reden was dat deze personen hem aanvielen en vervolgens een week opsloten, wist verzoeker ook niet, noch kon hij verklaren waarom ze zich toevallig allen op R.'s adres bevonden; verzoeker stelde enkel dat het misschien de bewakers van R. waren, maar gevraagd naar de reden waarom hij dit denkt stelde hij dat hij het niet weet en dat hij R. niet kende. Verzoeker wist eveneens niet waarom ook de taxichauffeur meegenomen werd. Bij zijn vrijlating werd verzoeker gevraagd om bepaalde documenten te tekenen, maar hij kon niet vertellen wat er op deze documenten stond. Tevens werd verzoeker gevraagd of zijn familieleden acties ondernamen om hem te vinden, waarop verzoeker antwoordde dat dit waarschijnlijk wel gebeurde, maar dat hij het niet weet; hij verklaarde wel dat zijn oom tweehonderdduizend roebel betaalde voor zijn vrijlating, maar verzoeker kon niet vertellen hoe zijn oom hem vond of aan wie hij dit bedrag betaalde; verzoeker wist niet hoe zijn oom en de ontvoerders met elkaar in contact kwamen, noch hoe zij de afspraak maakten om elkaar te ontmoeten op de plaats van zijn vrijlating; verzoeker verklaarde bovendien dat hij het niet vroeg aan zijn oom. Vervolgens blijft verzoeker vaag met betrekking tot de bedreigingen die hij ontving van de familie van de taxichauffeur; hij verklaarde dat ofwel een neef ofwel een broer van M. bij hem in de winkel kwam, maar wie precies, wist verzoeker niet; daarenboven kon verzoeker zich niet meer precies herinneren wanneer die persoon langskwam. Verzoeker kon bovendien de datum van zijn vrijlating niet geven, maar stelde dat hij ongeveer anderhalve maand thuis bleef en dat de familie twee of drie dagen later langskwam; na deze bedreiging stelde verzoekers oom dat hij dit probleem ging regelen, maar wat hij precies deed, wist verzoeker niet. Zijn oom verklaarde vervolgens dat verzoeker onmiddellijk moest vluchten, maar verzoeker wist niet waarom. Verzoeker kon evenmin verklaren waarom de familie van de taxichauffeur hem met de dood zou bedreigen en stelde enkel dat de familie van Kумыке origine is en dat Tsjetsjenen en Kумыken elkaar haten. Tot slot bleef verzoeker vaag met betrekking tot de keer dat de familie van de verdwenen taxichauffeur bij hem thuis langskwam; hij wist niet wie er langskwam noch wanneer zij langskwamen; hij verklaarde enkel dat hij toen bij zijn oom thuis aan het genezen was van zijn verwondingen na de ontvoering van september 2011; verzoekers oom sprak met hen maar verzoeker kon niet vertellen of er toen al bedreigingen geuit werden ten opzichte van hem.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat het "*perfect normaal*" is dat hij de achternaam van R. niet kent, alsook dat het "*perfect normaal*" is dat hij de naam van de taxichauffeur niet kent; hij stelt dat "*indien men in België aan iemand zou vragen hoe de volledige naam van zijn taxichauffeur is en waar hij woont zou hierop ook niemand een antwoord kunnen verschaffen*". Verder is verzoeker van mening dat het feit dat hij de naam van zijn belagers niet kent "*perfect normaal*" is; hij voegt hieraan toe dat "*indien verzoeker deze namen zou kennen of geweten had wat deze mannen van plan waren hij er uiteraard niet naar (was) toegegaan*"; verder acht hij het "*perfect normaal*" dat hij niet de volledige namen of data weet.

De Raad wijst er vooreerst op dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker is om de feiten die hem noopten zijn land te verlaten, aan de asieldiensten aan te reiken ten einde hen toe te laten deze te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

In casu bleken verzoekers verklaringen aangetast door een algehele vaagheid, waaruit de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

Van een asielzoeker kan bovendien worden verwacht dat hij meerdere en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij zelf geen kennis heeft. Verzoeker blijkt echter gebrekkige kennis te hebben over, onder meer, de identiteit van zijn belagers, over de oorzaak van zijn ontvoering, alsook over de reden waarom de familie van M. hem viseert. Gezien verzoeker deze informatie echter op eenvoudige wijze van zijn oom kon verkrijgen in de periode dat hij nog in zijn land verbleef, wijzen de nalatige handelingen van verzoeker op een gebrek aan interesse in zijn hoofde, wat ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

De verklaring in het verzoekschrift dat zijn oom van verzoeker mogelijks meer weet, maar dat verzoeker in ieder geval heeft verteld wat hijzelf weet, bevestigt slechts verzoekers onwetendheid en gebrek aan interesse.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verzoeker bleek echter eveneens een geringe kennis te hebben omtrent de evolutie en de huidige stand van zaken van zijn problemen. Zo wist verzoeker niet of er een zaak tegen hem geopend werd in zijn land van herkomst, noch of er na zijn vertrek personen langskwamen of vragen stelden in verband met zijn asielproblemen. Verzoeker verklaarde dat hij zich niet heeft geïnformeerd naar de stand van zaken van zijn probleem aangezien hij niet naar huis belde. Eveneens had verzoeker geen kennis betreffende het lot van de taxichauffeur; hij kon niet vertellen wat er met hem gebeurde en stelde enkel dat hij nog steeds in de auto zat toen hij werd aangevallen; ook kon verzoeker niet zeggen of zijn familieleden hem reeds gevonden hebben.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker dienaangaande uit dat het normaal is dat hij geen contact meer heeft met zijn thuisland en dat het bijzonder moeilijk is *“om van hieruit te weten te komen wie nu juist zijn belagers waren”*; hij vraagt zich af of de commissaris-generaal van verzoeker verwacht *“dat hij zelf een onderzoek start in zijn land van herkomst of dat hij ter plaatse en detective zou inschakelen”* (sic) en onderstreept dat het normaal is dat hij dit achter zich tracht te laten en aldus niet actief op zoek gaat naar zijn belagers. Verzoeker besluit dat het niet uit desinteresse is dat hij niet op zoek gaat naar zijn belagers, maar wel voor zijn eigen veiligheid; hij wil zichzelf of zijn familie niet verder in de problemen brengen.

Door aan te voeren dat de commissaris-generaal van hem blijkbaar verwacht dat hij in zijn land van herkomst ter plaatse een detective zou inschakelen -om uit te zoeken wat verzoeker allemaal niet weet-trekt verzoeker volgens de Raad zijn zaak in het belachelijke; dergelijke manier van handelen vormt geen dienstig verweer.

Zijn uitleg dat hij zijn slechte ervaringen achter zich tracht te laten, bewijst zijn onwil om aan de asieldiensten de elementen te verschaffen om over zijn asielaanvraag te oordelen.

Zijn uitleg dat hij *“zichzelf of zijn familie niet verder in de problemen wil brengen”* (zie het verzoekschrift, p. 5), is een blote bewering; verzoeker slaagt er trouwens niet in aannemelijk te maken dat hij problemen had, laat staan dat hij nog verder problemen zou kennen.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat de verklaringen van de vrouw van verzoeker niet overeenkwamen met zijn verklaringen en dat zijn vrouw daarenboven bijzonder vaag bleef met betrekking tot de asielproblemen. Zo wist zij niet wat de reden van hun vertrek was, noch wat de problemen van verzoeker waren; ook vermeldde zij nergens dat verzoeker problemen kende met de taxichauffeur, noch wist zij wat er precies in september 2011 voorgevallen was; tevens stelde verzoekers vrouw dat hij op een dag in september na een week terug thuis kwam met een gezicht vol blauwe plekken, maar door wie hij werd aangevallen of wat er gebeurd was, wist zij niet te vertellen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker zijn vrouw niet inlichtte over wat er gebeurd was om haar niet ongerust te maken, wordt niet aanvaard; zo verzoeker daaromtrent stelt dat zijn vrouw wél wist te vertellen dat hij een week was weggeweest en dat hij gewond thuis kwam, is het haar onthouden van de oorzaak van dit voorval volgens de Raad meer een bron van nog grotere onrust dan een geruststelling zoals verzoeker wil doen geloven.

De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoeker zijn echtgenote zelfs niet inlichtte over de oorzaak van zijn problemen nadat zij moesten vluchten. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op het leven van verzoeker en zijn echtgenote is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zijn vrouw inlicht over de oorzaak ervan; minstens mag worden verwacht dat verzoekers vrouw verduidelijkend vroeg en dat hij die dan ook verschafte.

Bovendien besluit de commissaris-generaal terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag verder wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en de verklaringen van zijn vrouw. Zo verklaarde deze laatste dat zij verzoeker tegen acht uur 's avonds terug zag na zijn vrijlating en dat hij er al was toen zij terug thuis kwam; verzoeker verklaarde echter dat hij tegen middernacht terugkwam en dat zijn vrouw toen al thuis was.

Waar verzoeker dit in zijn verzoekschrift "*in casu een klein detail*" noemt en stelt dat "*als men aan iemand vraagt wanneer hij nu juist op 01.01.2012 thuis, gaan de meesten mensen hier ook geen correct antwoord meer op kunnen geven*", wijst de Raad er op dat er verwacht mag worden dat echtgenoten weten wanneer en in welke omstandigheden ze elkaar voor het eerst terugzien nadat één van hen gedurende een week weg was en vervolgens wederkeert naar de echtelijke woonst met een duidelijk gewond gelaat. Dat verzoekers vrouw stelt dat zij thuis kwam en hij er al was terwijl verzoeker stelt dat hij thuiskwam terwijl zijn vrouw daar was, tast dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aan.

Verzoekers argument in zijn verzoekschrift dat hij niet exact de juiste data kan geven van zijn verblijf na zijn vrijlating, vanwege de psychische stoornis die hij opliep door zijn ontvoering en de mishandelingen, wordt niet aangenomen; het betreft immers een blote bewering die niet gestaafd wordt door enig medisch bewijs.

Verder stelt de Raad vast dat vrouw van verzoeker verklaarde dat de wijkagent enkele dagen vóór hun vertrek langskwam en dat verzoekers oom hierna onmiddellijk zei dat ze moesten vluchten en dat verzoeker, na zijn vertrek, een oproepingsbrief ontvangen had; verzoeker daarentegen maakte hoegenaamd geen melding van het bezoek van de wijkagent, noch van de oproepingsbrief. Geconfronteerd met deze ommissie, antwoordde verzoeker dat de wijkagent inderdaad langskwam en dat hij een convocatie kreeg, maar dat dit te maken heeft met een moord op twee politieagenten en dat dit niets te maken heeft met zijn asielaanvraag.

Verzoeker laat deze tegenstrijdigheid onbesproken in zijn verzoekschrift, maar maakt wel meerdere keren melding van het feit dat hij vervolgd wordt door de autoriteiten voor de moord op twee politieagenten. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 9 januari 2011 -dat drie uur duurde- geen melding maakte van het bezoek van de wijkagent en de convocatie. Toen hem gevraagd werd of hij alle problemen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, antwoordde verzoeker "*Ja*"; toen hem gevraagd werd of hij nog iets wilde toevoegen aan zijn relaas, antwoordde verzoeker "*Nee*". Wanneer verzoeker vervolgens geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn vrouw aangaande de wijkagent en de convocatie, stelde verzoeker "*Hij (de wijkagent) kwam bij mijn thuis voor verhoor, gewoon om vragen te stellen of ik iemand gezien had*" en "*De convocatie is verbonden met deze wijkagent, misschien wilde hij nog vragen stellen*".

De Raad ziet dan ook niet in hoe de moord op de twee agenten, het bezoek van de wijkagent en de convocatie iets te maken hebben met verzoekers asielaanvraag. De loutere vermelding van deze feiten in het verzoekschrift, zonder enige duiding of verklaring omtrent het feit dat verzoeker dit niet uit eigen beweging vermeldde in zijn gehoor, stellen deze vaststellingen niet in een ander daglicht.

Bovendien merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers vrouw verklaarde dat verzoeker gezegd had dat ze nooit meer zouden terugkeren naar hun land van herkomst omdat verzoeker dan in het beste geval in de gevangenis zou belanden. Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor echter nergens dat hij riskeerde in de gevangenis te belanden maar stelde enkel dat hij vreest om meegenomen en vermoord te worden door de familie van de taxichauffeur.

De Raad vindt de verklaring van verzoekers vrouw dan ook niet verenigbaar met verzoekers verklaringen aangezien hij verklaarde dat hij problemen heeft met een familie, en dus niet de autoriteiten, voor feiten waar hij zelf het slachtoffer van was. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat dit een vermoeden doet rijzen dat verzoeker meer verbergt dan dat hij verteld heeft.

De bestreden beslissing vermeldt verder dat verzoeker nagelaten heeft om bescherming te vragen in zijn land. Zo verklaarde verzoeker dat hij werd meegenomen door onbekenden, maar dat zij niet van de politie waren, en dat hij werd bedreigd door de familieleden van de taxichauffeur.

Gevraagd of verzoeker ergens klacht heeft ingediend naar aanleiding van zijn verschillende asielproblemen of deze problemen gemeld heeft aan een mensenrechtenorganisatie, antwoordde verzoeker slechts "*Dat bestaat niet bij ons*". Gevraagd waarom verzoeker geen klacht indiende of hulp inriep van zijn neef die bij de districtspolitie van Khasav-Yurt werkt, antwoordde verzoeker "*Ik weet het niet*".

De Raad wijst er op dat verwacht mag worden dat een asielzoeker eerst bescherming zoekt bij zijn overheden alvorens internationale bescherming aan te vragen, hetgeen verzoeker evenwel nagelaten heeft.

Tot slot aanvaardt de commissaris-generaal verzoekers verklaringen met betrekking tot diens reisroute niet. Zo verklaarde verzoeker enkel met zijn internationaal paspoort, zonder visum, gereisd te hebben, zonder dat er valse documenten gebruikt werden; hij werd niet persoonlijk gecontroleerd door de grenscontrole, moest geen documenten tonen en er werden hem geen vragen gesteld.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Hierdoor deelt de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn reispaspoort - waarvan hij verklaarde dat hij het aan zijn passeur moest afgeven- bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker niet kon opgeven via welke landen hij gereisd is of via welk land hij de Schengenzone is binnengekomen. Verzoeker kon tevens geen documenten ter staving van zijn reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met zijn chauffeur voor in het geval van eventuele grenscontroles.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een precare onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land, vindt de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Verzoekers loutere stelling in zijn verzoekschrift dat "*het feit dat verzoeker niet exact de reisroute kan beschrijven, tevens geen gegronde redenen (is) om de asielaanvraag af te wijzen*" (*sic*), is niet van die aard om de omstandige motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

In het licht van bovenstaande motiveringen die in de bestreden beslissing terug te vinden zijn, kan niet gesteld worden dat er in het dossier van verzoeker geen individueel onderzoek ten gronde is gevoerd.

Waar verzoeker stelt dat uit de bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn leven, treedt de Raad de commissaris-generaal bij wanneer die vaststelt dat de bijgebrachte documenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet kunnen herstellen.

Verzoekers binnenlands paspoort en rijbewijs, het binnenlands paspoort van zijn vrouw en de geboortakte van zijn zoon bewijzen slechts zijn identiteit en de identiteit van zijn vrouw en kind, hetgeen niet betwist wordt.

Evenmin kan volgens de Raad worden gesteld dat de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op loutere veronderstellingen.

De commissaris-generaal dient zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust, zoals hoger reeds gesteld, in beginsel op de asielzoeker zelf.

Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen hij –gelet op bovenstaande vaststellingen- allerminst gedaan heeft.

Voor het overige toont verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar maakt hij niet aannemelijk dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is.

Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse en ongefundeerde beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Dit verweer doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt opgemerkt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 EVRM is eveneens niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 14 EVRM.

Hij kan zich echter evenmin baseren op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, verstoken zal blijven van het genot van de rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, op basis van een grond zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen omwille van louter humanitaire redenen. Dergelijke motieven zijn niet van aard zijn om alsnog te kunnen besluiten tot het hervormen van de bestreden beslissing. Ze houden immers geen enkel verband met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de voormelde wet inzake subsidiaire bescherming.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 9 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE